

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLI. ad annum CCCCLXXV.

Parisiis, 1644

XVII. Eivsdem Epistola Ad Maximvm Antiochenvm Episcopvm. Leo
catholicæ ecclesiæ episcopus, Maximo carissimo fratri, episcopo
Antiocheno.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14887

Synodo Nicæna inuolabilibus sunt fixa decretis, obseruantiam vestræ sanctitatis admoneo, vt iura ecclesiarum, sicut ab illis trecentis decem & octo patribus diuinitus inspiratis sunt ordinata, permaneant. Nihil alienum improbus ambitus concupiscat, nec per alterius imminutionem suum aliquis quærat augmentum. Quantumlibet enim extortis assentationibus sese instruat vanitatis elatio, & appetitus suos Conciliorum æstimet nomine roborandos, infirmum atq; irritum erit, quidquid a prædictorum patrum Canonibus discreparit. Quorum regulis apostolica sedes quam reuerenter vtatur, scriptorum meorum, quibus Constantinopolitani antistitis conatus repuli, poterit sanctitas vestra lectione cognoscere, & me, auxiliante Domino nostro, & catholicæ fidei, & paternarum traditionum esse custodem. Data duodecimo Kalendas Aprilis, Opilione viro clarissimo consule.

XVII.

EIVSDEM EPISTOLA AD MAXIMUM
ANTIOCHENVM EPISCOPVM.

Leo catholicæ ecclesiæ episcopus, Maximo carissimo fratri, episcopo Antiocheno.

QUANTVM dilectioni tuæ placeat communis fidei sacratissima vnitas, & pacis ecclesiasticæ tranquilla concordia, literarum tuarum textus ostendit, quas ad nos filii nostri Marinianus presbyter, & Olympius diaconus detulere, eo nobis gratiores, quod per ipsas alloquia alterna miscemus, & magis magisq; innotescit gratia Dei, qua fit, vt per totum mundum de manifesto catholicæ veritatis lumine gaudeatur. Quamuis (quod multum dolemus) quidam adhuc, sicut sermo indicat nuntiorum, tenebras suas diligant, & cum vbiq; diei splendor exortus sit, etiam nunc cæcitatibus suæ delectentur obscuro: & perdita fide, solo & vacuo remanserint nomine Christiani, non habentes intelligentiam, qua errorem ab errore discernant, & blasphemiam Nestorii ab Eutychem impierate distinguant. Nec enim ideo excusabilis videri aliqua eorum falsitas potest, quia ipsi sunt in sua peruersitate contrarii. Nam cum Nestorium Eutychem discipuli detestentur, & Eutychem anathematizent Nestorii sectatores; catholicorum
iudicio

iudicio pars vtraque damnatur, & ambæ simul hæreses a corpore ecclesiæ refecantur, quia neutra falsitas nobiscum potest habere concordiam. Nec interest, quo sacrilegio ab incarnationis dominicæ veritate discordent, dum id quod prauissime sentiunt, nec auctoritas euangelii, nec ratio recipiat sacramenti. Et ideo, frater carissime, oportet dilectionem tuam toto corde perspicere, cuius ecclesiæ gubernaculis te Dominus voluerit præsidere, & eius meminisse doctrinæ, quam præcipuus apostolorum omnium beatissimus Petrus per totum mundum quidem vniformi prædicatione, sed speciali magisterio in Antiochena & Romana vrbe fundauit: vt illum in suæ glorificationis domicilio præminentem ea intelligas reposcere instituta quæ tradidit, sicut ab ipsa quam confessus est, veritate suscepit. Neque vlllo modo finas in orientalibus ecclesiis, maximeque in his quas Antiochenæ sedi sacratissimorum patrum Nicæni Canones deputauere, ab improbis hæreticis euangelio insultari, & vel Nestorii vel Eutychetis a quoquam dogma defendi. Quoniam, sicut dixi, catholicæ fidei petra, cuius cognomen beatus apostolus Petrus sumpsit a Domino, nullum recipit ab vtraque impietate vestigium, sed euidenter atque perspicue & Nestorium anathematizat, qui Verbi carnisque naturam in beatæ virginis coniunctione seiungens, vnumque Christum in duos diuidens, aliam deitatis, & aliam humanitatis voluit esse personam, cum omnino vnus idemque sit, qui & secundum sempiternam deitatem de Patre est natus sine tempore, & de matre natus in tempore: & Eutychem similiter execratur, qui in Domino Iesu Christo veritatem humanæ carnis euacuans, ipsum Verbum in carnem asserit transformatum, vt nasci, nutriri, proficere, pati, mori, atque sepeliri, & diè tertio suscitari, solius fuerit deitatis, quæ seruilis formæ non veritatem suscepit, sed figuram. Summa itaque vigilantia cautum te esse conuenit, ne quid sibi hæretica prauitas audeat vindicare, cum te deceat his sacerdotali auctoritate resistere, nosque sapius de profectu ecclesiarum tuis relationibus, quid agatur, instruere. Dignum est enim, te apostolicæ sedis in hac sollicitudine consortem, & ad augendam fiduciam priuilegia tertiæ sedis agnoscere, vt in nullo cuius-

quam ambitione minuantur: quia tanta apud me est Nicænorum Canonum reuerentia, vt ea quæ sunt a sanctis patribus constituta nec permiserim, nec patiar aliqua nouitate violari. Etsi enim diuersa nonnunquam sunt merita præfulum, tamen iura permanent sedium: quibus etsi possunt æmuli perturbationem aliquam fortassis inferre, non tamen possunt minuere dignitatem. Vnde cum aliquid pro Antiochenæ ecclesiæ priuilegiis dilectio tua agendum esse crediderit, propriis literis studeat explicare, vt & nos consultationi tuæ absolute & congrue respondere possimus. Nunc autem ad omnia generaliter pronuntiare sufficiat, quod si quid a quoquam contra Nicænorum Canonum statuta in quacumque Synodo vel tentatum est, vel ad tempus videtur extortum, nihil præiudicii potest inuiolabilibus inferre decretis. Et facilius erit quarumlibet consensionum pactum dissolui, quam prædictorum Canonum regulas ex vlla parte corrumpi. Subrependi enim occasiones non prætermittit ambitio: & quoties ob intercurrentes causas generalis congregatio facta fuerit sacerdotum, difficile est vt cupiditas improborum non aliquid supra mensuram suam molitur appetere. Sicut etiam in Ephesina Synodo, quæ impium Nestorium cum dogmate suo perculit, Iuuenalis episcopus ad obtinendum Palæstinæ prouinciæ principatum, credidit se posse sufficere, & insolentes ausus per commentitia scripta firmare. Quod sanctæ memoriæ Cyrillus Alexandrinus episcopus merito perhorrescens, scriptis suis mihi, quid prædicta cupiditas ausa sit, indicauit, & sollicita prece multum poposcit, vt nulla illicitis conatibus præberetur assensio. Nam cuius epistolæ ad nos exemplaria direxisti sanctæ memoriæ Cyrilli, eam in nostro scrinio requisitam, nos authenticam noueris reperisse. Hoc tamen proprium definitionis meæ est, vt quantumlibet numerus sacerdotum amplior aliquid per quorundam subreptionem decernat, quod illis trecentorum decem & octo patrum constitutionibus inueniatur aduersum, id iustitiæ consideratione cassetur: quoniam vniuersæ pacis tranquillitas non aliter poterit custodiri, nisi sua Canonibus reuerentia intemerata seruetur. Si quid sane ab his fratribus, quos ad sanctam Synodum vice mea misi, præter

ANNO
 CHRISTI
 451.

id quod ad causam fidei pertinebat, gestum esse perhibetur, nullius erit penitus firmitatis: quia ad hoc tantum ab apostolica sede sunt directi, ut excussis hæresibus, catholicæ essent fidei defensores. Quidquid enim præter speciales causas synodali Conciliorum ad examen episcopale defertur, potest aliquam diiudicandi habere rationem, si nihil de eo est a sanctis patribus apud Nicæam definitum. Nam quod ab illorum regulis constitutioneque discordat, apostolicæ sedis nunquam obtinebit consensum. Quanta vero hoc diligentia custodiatur a nobis, exemplaribus eius epistolæ, quam ad Constantinopolitanum episcopum, refrenantes ipsius cupiditatem, direximus, instrueris: quam in omnium fratrum & sacerdotum nostrorum facias notitiam peruenire, ut nouerint pacem ecclesiasticam per concordiam Deo placitam debere seruari. Illud quoque dilectionem tuam conuenit præcauere, ut præter eos qui sunt Domini sacerdotes, nullus sibi ius docendi & prædicandi audeat vindicare, siue sit ille monachus, siue sit laicus, qui alicuius scientiæ nomine gloriatur. Quia etsi optandum est, ut omnes ecclesiæ filii quæ recta & sana sunt sapiant; non tamen permittendum est, ut quisquam extra sacerdotalem ordinem constitutus, gradum sibi prædicatoris assumat, cum in ecclesia Dei omnia ordinata esse conueniat, ut in vno Christi corpore & excellentiora membra suum officium impleant, & inferiora superioribus non resultent. Data III. Idus Iunii, Opilione viro clarissimo consule.

XVIII.

EIVSDEM LEONIS PAPÆ EPISTOLA
 AD MARCIANVM AVGVSTVM.

Leo episcopus, Marciano Augusto.

QVOD sapissime multa iam experimenta docuerunt, sanctum pietatis vestræ studium circa religionem Christianam gloriosis perseverat & crescit augmentis: & hæc fides vestræ clementiæ non solum me, sed & omnes Domini sacerdotes consolatur & roborat, dum in Christianissimo principe sacerdotalem experimur affectum. Quem si orientalium partium sacerdotes studeant imitari, nihil scandalorum neque pax, neque

Concil. Tom. 9.

K k ij